

[Finansministeren.]

ses for meget ønskelig for at sikre denne Beskatnings Effektivitet og for i det hele taget at komme til Bunds i Sagen.

Jeg maa dog her gøre opmærksom paa, at der under de Forhandlinger, som er gaaet forud for disse Lovforslags Forelæggelse her i Tinget, fra et af de politiske Partiers Side er taget Forbehold med Hensyn til denne Paragraf. Det skulde glæde mig, om disse Betæneligheder kan overvindes ved nærmere Overvejelse, da jeg mener, at der kan gives meget gode Grunde for Regelens Opretholdelse, men dette kan vi jo tale nærmere om under Udvalgsbehandlingen.

Krigskonjunkturskatten er foreslaaet opkrævet i to lige store Rater, der forfalder til Betaling af Skatteyderne henholdsvis den 1. Oktober 1943 og den 1. Februar 1944, altsaa med et Mellemrum af 4 Maaneder og med den sædvanlige Indbetalingsfrist.

Provenuet af Krigskonjunkturskatten skal, som jeg allerede har nævnt, ikke indgaa i Statskassen paa almindelig Maade, men skal foreløbig indsættes paa en særlig Konto for Finansministeriet i Danmarks Nationalbank. Over det paa denne Konto indestaaende Beløb skal der kun kunne raades ved særlig Lov.

I Forslagets Afsnit I. B. følger derefter Reglerne for den bundne Opsparing for Personer. Disse Regler omfatter kun Personer, hvis skattepligtige Indkomst efter de gældende Børnefradrag udgør mindst 10 000 Kr.

Opsparingen beregnes efter en Skala, begyndende med et pligtigt Opsparingsbeløb af 400 Kr. for Indtægter paa 10 000 Kr., stigende til 4 800 Kr. af 40 000 Kr. og 25 pCt. af overskydende Indkomst.

For de Personers Vedkommende, som er paalignet Krigskonjunkturskat efter Forslagets Afsnit I. A., skal denne Skat fradrages i det efter Skalaen beregnede Opsparingsbeløb, som derefter kun vil være at indbetale med det Beløb, hvormed det overstiger Skatten, og som derfor, hvis Skatten er den højeste, eller hvor de to Beløb er lige store, helt kan bortfalde.

Paaligningen af den bundne Opsparing er foreslaaet henlagt til de skattelignende Myndigheder, saaledes at den kan foretages i Forbindelse med Paaligningen af Indkomst- og Formueskatten til Staten. Opkrævningen er ligeledes henlagt til de Myndigheder, der foretager Opkrævningen af Statsskatten, nemlig Kommunalbestyrelserne, ligesom i det hele de for Opkrævningen og Inddrivelsen af Statsskatten gældende Regler er fore-

slaaet bragt til Anvendelse paa den bundne Opsparing. Ved Oversiddelse af Indbetalingsfristen skal der saaledes erlægges samme Strafrente, som gælder for Statsskattens Vedkommende, og Opsparingsbeløbet skal i Mangel af rettidig og frivillig Betaling kunne inddrives ved Udpantning.

For Modtagelsen af det indbetalte Opsparingsbeløb skal der gives den opsparingspligtige en foreløbig Kvittering, der senere, efter at begge Rater er indbetalt, vil blive ombyttet med en formelig af Finansministeriet udstedt Forskrivning. Over disse Forskrivninger skal der ikke kunne disponeres af den opsparingspligtige, saa længe Bindingen vedvarer, da denne ellers ikke vilde være effektiv. De indgaaede Opsparingsbeløb er foreslaaet indsat paa en særlig Konto i Danmarks Nationalbank. Om Beløbenes Tilbagebetaling skal Afgørelsen træffes af Finansministeren med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg og efter Forhandling med Nationalbanken. Her er jo ikke Tale om Statsmidler, men om Midler, der tilhører den opsparingspligtige. Det er blevet sagt mig, at der raader Frygt for, at Staten til sin Tid skulde lægge Haand paa disse Opsparingsbeløb. Dette er juridisk udelukket. De tilhører den opsparingspligtige, og Staten kan heller ikke trække Tilbagebetalingen ud efter Forgødtbefindende, idet der er indsat den Bestemmelse, at Tilbagebetalingen af Beløbene skal finde Sted senest inden Udgangen af 1946.

Opsparingsbeløbene skal efter Forslaget ikke forrentes. Til Gengæld skal Beløbene heller ikke, saa længe Bindingen vedvarer, medregnes til den opsparingspligtiges skattepligtige Formue.

Ved Forslagets § 17 er der foreslaaet tillagt Finansministeren en Beføjelse til, naar Forholdene i særlig Grad taler derfor, at dispensere fra Opsparingspligten. Foruden de Tilfælde, hvor en indtraadt økonomisk Nedgang vilde gøre en Fastholdelse af Opsparingspligten urimelig byrdefuld for den paagældende, er Dispensationsbeføjelsen navnlig tænkt anvendt i Tilfælde, hvor den paagældende nødvendigvis skal bruge Opsparingsbeløbet som Anlægskapital i sin Bedrift, saaledes ved Paabegyndelse af ny Virksomhed eller ved Omlægning, Modernisering eller Udvidelse af en bestaaende. I saadanne Tilfælde skal Finansministeren ogsaa kunne tillade en særskilt Frigørelse af allerede indbetalte Opsparingsbeløb.

Den i Afsnit II. A. foreslaaede *Merindkomstskat af Aktieselskaber* er i første Række begrænset til Selskaber, hvis skattepligtige Indkomst udviser en vis kvali-